

Дело C-123/23

Преюдициално запитване

Дата на постъпване в Съда:

1 март 2023 г.

Запитваща юрисдикция:

Verwaltungsgericht Minden (Германия)

Дата на акта за преюдициално запитване:

28 октомври 2022 г.

Жалбоподатели:

N. A. K.

E. A. K.

Y. A. K.

Ответник:

Bundesrepublik Deutschland

[...]

VERWALTUNGSGERICHT MINDEN

Определение

[...]

по административно производство със страни

1. госпожа N. A. K.,
2. малолетно дете E. A. K.,
3. малолетно дете Y. A. K.,

като втората жалбоподателка и третият жалбоподател са представлявани от майката, първата жалбоподателка

жалбоподатели,

[...]

и

Bundesrepublik Deutschland (Федерална република Германия), представлявана от Bundesministerium des Innern (Федерално министерство на вътрешните работи), от своя страна представлявано от Bundesamt für Migration und Flüchtlinge (Федерална служба по въпросите на миграцията и бежанците), [...]

ответник,

по повод право на убежище (Ивицата Газа)

в случая: преюдициално запитване до Съда на Европейския съюз

първи състав на Verwaltungsgericht Minden (Административен съд Минден, Германия),

без да провежда устна фаза на производството, на 28 октомври 2022 г.

[...]

[...] [членове на състава]

определи:

[...] [ход на производството]

Отправя до Съда на Европейския съюз следния преюдициален въпрос:

Трябва ли член 33, параграф 2, буква г) във връзка с член 2, буква р) от Директива 2013/32/ЕС да се тълкува в смисъл, че не допуска правна уредба на държава членка, съгласно която подадена в тази държава членка молба за международна закрила трябва да се отхвърли като недопустима, когато подадена преди това в друга държава членка молба за международна закрила е била окончателно отхвърлена като неоснователна?

Мотиви:

- 1 А. Жалбоподателите са палестинци без гражданство от Ивицата Газа. Съгласно представените от тях актове за раждане първата жалбоподателка е родена на 28 януари 1985 г., втората жалбоподателка — на 24 декември

2012 г., а третият жалбоподател — на 4 януари 2015 г. Съгласно данните, предоставени от жалбоподателите, те пристигат във Федерална република Германия на 11 ноември 2019 г. и на 15 ноември 2019 г. подават молба за убежище. На 22 ноември 2019 г. Bundesamt für Migration und Flüchtlinge (Федерална служба по въпросите на миграцията и бежанците, наричана по-нататък „Службата“) регистрира молбите им за убежище.

- 2 Първата жалбоподателка посочва в интервюто си, че напуснала Ивицата Газа с децата си през 2018 г. и пътувала за Германия по-специално през Испания и Белгия. В Ивицата Газа тя и децата ѝ били преследвани от Хамас заради политическата дейност на съпруга ѝ. Освен това родителите ѝ искали да я принудят да предаде децата си на семейството на съпруга си и да се върне сама в дома на родителите си. Около една година жалбоподателите живели в Белгия, където подали молби за международна закрила. Съпругът ѝ вече отдавна живеел от във Федерална република Германия.
- 3 Съпругът на първата жалбоподателка и баща на втората жалбоподателка и на третия жалбоподател пристига във Федерална република Германия още през 2014 г. С решение от 31 март 2017 г. молбата му за международна закрила е отхвърлена окончателно като му е отправено предупреждение за извеждане от страната в Ивицата Газа.
- 4 При справка на Службата в Евродак за първата жалбоподателка се установява положително съответствие от категория 1 за Испания и Белгия. С писмо от 28 ноември 2019 г. испанските органи отхвърлят искането на Службата за обратно приемане. Не е подадено искане за обратно приемане до белгийските органи.
- 5 С писмо от 5 март 2021 г. в отговор на искането на Службата за предоставяне на информация белгийските органи съобщават, че молбата за международна закрила на първата жалбоподателка от 21 август 2018 г. е отхвърлена на 5 юли 2019 г. след проверка на основанията за предоставяне на убежище и че отхвърлянето ѝ не е обжалвано. Изпратените на Службата документи от страна на белгийските органи сочат, че основанието за отхвърлянето на молбата е обстоятелството, че не е доказано, че има опасност първата жалбоподателка да бъде подложена на преследване или тежко посегателство в страната си по произход. При връщането си в Ивицата Газа тя можела да прибегне до съдействието на Агенцията за подпомагане на палестинските бежанци в Близкия изток (United Nations Relief and Works Agency for Palestine Refugees in the Near East, наричана по-нататък „UNRWA“).
- 6 С решение от 25 май 2021 г. Службата отхвърля молбите за убежище на жалбоподателите като недопустими, установява, че не са налице пречки за извеждане от страната съгласно член 60, параграф 5 и параграф 7, първо изречение от Aufenthaltsgesetz (Закон за пребиваването, заетостта и интеграцията на чужденците на територията на Федерална република

Германия, наричан по-нататък „AufenthG“) и отправя на жалбоподателите предупреждение за извеждане от страната в Ивицата Газа. В мотивите Службата по същество посочва следното: съгласно член 71а, параграф 1 от Asylgesetz (Закон за убежището, наричан по-нататък „AsylG“) не следвало да се провежда нова процедура за предоставяне на убежище. Водената от жалбоподателите процедура за убежище в Белгия е приключила безуспешно. Не били налице основания за възобновяване съгласно член 51, параграфи 1—3 от Verwaltungsverfahrensgesetz (Закон за административното производство, наричан по-нататък „VwVfG“). Нито фактическите и правните обстоятелства били променени, нито жалбоподателите били представили нови доказателства.

- 7 На 9 юни 2021 г. жалбоподателите подават жалба по съдебен ред срещу това решение. В мотивите те по същество изтъкват следното: имало опасност първата жалбоподателка била да бъде поставена в значително по-неблагоприятно положение като несемейна, съответно разведена, жена. Поспециално насилието над жени било социално легитимно, а достъпът до медицински грижи и работа бил ограничен. Освен това жалбоподателите нямало да могат да осигурят основната си издръжка поради критичното положение в Ивицата Газа. Следвало да се вземе предвид утежняващото обстоятелство, че в Ивицата Газа липсвала семейна подкрепа. Също така не можело да се очаква достатъчна помощ от страна на UNRWA. Тези обстоятелства не били разгледани достатъчно задълбочено от белгийските органи. Независимо от това им било фактически невъзможно да се завърнат в Ивицата Газа и да бъдат поставени отново под закрилата на UNRWA. Въз основа на това съгласно член 3, параграф 3 от AsylG и член 1, буква D от Конвенцията за статута на бежанците (Женевска конвенция) като палестинци без гражданство следвало да им бъде предоставен статут на бежанци (т.нар. закрила *ipso facto*).
- 8 С определение от 31 август 2021 г. [...] запитващата юрисдикция постановява, че жалбата спира действието на съдържащото се в обжалваното решение предупреждение за извеждане от страната, като в мотивите посочва по същество, че въз основа на изявленията на Европейската комисия (наричана по-нататък „Комисията“) относно понятието за последваща молба по дело С-8/20, които Съдът на Европейския съюз (наричан по-нататък „Съдът“) не е разгледал по-обстойно в това дело, е налице сериозно съмнение дали член 71а от AsylG е съвместим с правото на Съюза.
- 9 Б. Производството следва да се спре и съгласно член 267 ДФЕС да се отправи преюдициално запитване до Съда, за да се отговори на поставения в диспозитива въпрос относно член 33, параграф 2, буква г) във връзка с член 2, буква р) от Директива 2013/32/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 26 юни 2013 година относно общите процедури за предоставяне и отнемане на международна закрила (ОВ L 180, 2013 г., стр. 60, наричана по-нататък „Директива 2013/32“). Преюдициалният въпрос е от решаващо значение за делото и е необходимо изясняването му от Съда.

- 10 I. Националната правна уредба предвижда следното:
- 11 1. „Повторна молба“ съгласно националното право (член 71a, параграф 1 от AsylG) е налице, когато чужденец подаде нова молба за убежище след неуспешно приключила процедура за предоставяне на убежище в сигурна трета страна (член 26a), за която се прилагат разпоредбите на Европейската общност относно компетентността за провеждане на процедура за предоставяне на убежище. Разглеждането на повторна молба се извършва на два етапа, също както разглеждането на последваща молба (член 71, параграф 1 от AsylG): първият етап се отнася до въпроса дали следва да се проведе нова процедура за убежище (член 71a, параграф 1 от AsylG). Условието, при наличието на които следва да се проведе нова процедура за убежище следват от член 51, параграфи 1 и 2 от VwVfG, доколкото това е от значение в случая. Когато не е налице основание за провеждане на нова процедура за убежище, повторната молба следва да се отхвърли като недопустима (член 29, параграф 1, точка 5 от AsylG); по изключение от член 31, параграф 2 от AsylG посочените от кандидата за международна закрила причини, поради които се опасява от преследване или тежко посегателство в държавата си по произход, не следва да се разглеждат отново, за разлика от наличието на пречки за извеждане от страната съгласно националното право (член 31, параграф 3 от AsylG). Следователно процедурата по повторната молба е завършена, освен ако не се упражни съдебен контрол. Обратното, когато е налице основание за провеждане на нова процедура за убежище, повторната молба е допустима и компетентният орган следва да разгледа на втория етап дали на кандидата следва да се предостави международна закрила.
- 12 Разликата между последваща (член 71, параграф 1 от AsylG) и повторна молба (член 71a, параграф 1 от AsylG) се състои в това, че при последваща молба първата процедура за предоставяне на убежище е проведена в Германия, а при повторна молба — в сигурна трета страна.
- Вж. VG Schleswig (Административен съд Шлезвиг, Германия), акт за преюдициално запитване от 16 август 2021 г., 9 A 178/21, ECLI:DE:VGSH:2021:0816.9A178.21.00, juris т. 20.
- 13 Смисълът и целта на член 71a от AsylG е да се приравни повторната молба на последващата молба, като по този начин се приравни решението по молба за убежище на трета страна на решение на Службата.
- Вж. Bundestags-Drucksache 12/4450, стр. 27; BVerwG (Федерален административен съд, Германия), решение от 14 декември 2016 г., 1 С 4.16, ECLI:DE:BVerwG:2016:141216U1C4.16.0, т. 30.
- 14 Въз основа на досегашната практика на Съда е безспорно, че член 71a, параграф 1 от AsylG не се прилага, когато третата страна не е държава — членка на Европейския съюз

- вж. решение от 20 май 2021 г., C-8/20, ECLI:EU:C:2021:404, т. 31 и сл. (Молба за убежище, отхвърлена от Норвегия) -

15 или е държава членка, която обаче не е обвързана от Директива 2011/95/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 13 декември 2011 година (ОВ L 337, 2011 г., стр. 9, наричана по-нататък „Директива 2011/95“).

Вж. решение от 22 септември 2022 г., C-497/21, ECLI:EU:C:2022:721, т. 36 и сл. (Молба за убежище, отхвърлена от Дания).

16 Съдът обаче изрично оставя открит въпроса дали понятието „последваща молба“ по член 2, буква р) и член 33, параграф 2, буква г) от Директива 2013/32 може да се прилага във всички държави членки.

Вж. решение от 20 май 2021 г., C-8/20, ECLI:EU:C:2021:404, т. 30 и 40, както и решение от 22 септември 2022 г., C-497/21, ECLI:EU:C:2022:721, т. 36 и 46.

17 Този въпрос се поставя в две различни хипотези: при първата хипотеза компетентният орган на друга държава членка разглежда по същество подадената там молба за убежище и я отхвърля окончателно. Тази хипотеза е предмет на настоящото производство. При втората хипотеза компетентният орган на другата държава членка решава да прекрати водената в тази държава членка процедура за убежище, защото кандидатът се е отказал от молбата си. Тази хипотеза е предмет на друго производство, за което запитващата юрисдикция предстои да отправи преюдициално запитване до Съда.

18 2. Приложимите национални разпоредби гласят:

19 Член 26а от AsylG (Трети сигурни страни)

20 [...]

(2) Сигурни трети страни са, освен държавите — членки на Европейския съюз, изброените в приложение I държави. [...]

21 Член 29 от AsylG (Недопустими молби)

22 (1) Молбата за убежище е недопустима, когато

23 [...]

24 5. В случай на последваща молба по член 71 или при повторна молба по член 71а не се провежда нова процедура за предоставяне на убежище.

25 [...]

26 Член 31 от AsylG (Решения на Службата по молби за убежище)

- 27 [...]
- 28 (2) В решенията по допустими молби за убежище и съгласно член 30, параграф 5 следва изрично да се посочи дали на чужденеца е предоставен статут на бежанец или статут на лице под субсидиарна закрила и дали му е признато право на убежище. [...]
- 29 (3) В случаите по параграф 2 и в решенията по недопустими молби за убежище следва да се установи дали са налице условията по член 60, параграф 5 или параграф 7 от Aufenthaltsgesetz. [...]
- 30 Член 71 от AsylG (Последваща молба)
- 31 (1) Когато предходна молба за убежище е оттеглена или окончателно отхвърлена, но чужденецът подаде нова молба за убежище (последваща молба), нова процедура за предоставяне на убежище се провежда само ако са налице условията по член 51, параграфи 1—3 от Verwaltungsverfahrensgesetz (Закон за административното производство); това се проверява от Службата. [...]
- 32 Член 71 а от AsylG (Повторна молба)
- 33 (1) Когато е постановен отказ в рамките на процедурата за предоставяне на убежище в сигурна трета страна (член 26 а), в която се прилагат разпоредбите на Съюза относно компетентността за провеждане на процедура за предоставяне на убежище или с която Федерална република Германия е сключила международен договор в тази област, но чужденецът подаде молба за убежище (повторна молба) на федералната територия, нова процедура за предоставяне на убежище се провежда само ако Федерална република Германия е компетентна за провеждането на процедурата за предоставяне на убежище и са налице условията по член 51, параграфи 1—3 от Verwaltungsverfahrensgesetz; това се проверява от Службата.
- 34 [...]
- 35 Член 51 от VwVfG (Възобновяване на процедурата)
- 36 (1) По искане на заинтересованото лице съответният орган трябва да се произнесе по отмяната или изменението на необжалваем административен акт, ако
- 37 1. след неговото приемане фактическата или правна обстановка, на която се основава актът, се е променила в полза на заинтересованото лице;
- 38 2. са налице нови доказателства, които биха могли да доведат до по-благоприятно решение за заинтересованото лице;
- 39 3. [...]

- 40 (2) Молбата е допустима само когато заинтересованото лице, без да е проявило груба небрежност, не е било в състояние да изтъкне основанието за възобновяване в предходното производство, по-специално по реда на обжалването.
- 41 II. Необходимо е да се изясни поставеният в диспозитива въпрос, като по отношение на първата жалбоподателка той е от значение за решаване на делото. По отношение на втората жалбоподателка и третия жалбоподател Службата понастоящем не е установила дали те също са подали молби за убежище в Белгия и дали евентуално тези молби също са били отхвърлени. Това ще следва да се изясни в производството пред националния съд.
- 42 С оглед на установеното понастоящем фактическо положение и предмета на спора са налице условията на член 71a, параграф 1 от AsylG за отхвърляне на молбата за убежище на първата жалбоподателка като недопустима (1.). Отговорът на повдигнатия въпрос не представлява хипотеза на *acte clair* (2.). Ето защо въз основа на националното право жалбата срещу точка 1 от обжалваното решение следва да се отхвърли по отношение на първата жалбоподателка. Обратно, обжалваното решение следва да се отмени по отношение на първата жалбоподателка, ако член 71a, параграф 1 от AsylG не е съвместим с правото на Съюза и следователно трябва да се остави без приложение. В този случай Службата трябва служебно да провери дали следва да се предостави международна закрила на първата жалбоподателка.
- 43 1. Изпълнени са условията по член 29, параграф 1, точка 5, второ предложение и по член 71a, параграф 1 от AsylG, за да се отхвърли молбата за убежище на първата жалбоподателка като недопустима. Налице е неуспешно завършила процедура за убежище в друга държава членка, тъй като с решение от 5 юли 2019 г. белгийските органи отхвърлят молбата за убежище на първата жалбоподателка и тя не е обжалвала това решение. С решението си да се произнесе по молбата за убежище на жалбоподателите Службата упражнява дискреционното си правомощие да разглежда този вид молби (член 17, параграф 1 от Регламент 604/2013); вследствие по-късно ответникът става компетентен за провеждането на процедурата за убежище.
- 44 С оглед на установеното понастоящем фактическо положение и предмета на спора в случая не са налице условията за провеждането на нова процедура за убежище. По-специално фактическото и правното положение не се е променило значително в полза на първата жалбоподателка. При тълкуването на член 51, параграф 1, точка 1 от VwVfG в съответствие с правото на Съюза може да се приеме, че е налице такава промяна, когато са се появили или са били представени нови елементи или факти, които значително увеличават вероятността да се предостави международна закрила на първата жалбоподателка.

Вж. VG Minden (Административен съд Минден), решение от 21 юни 2022 г., 1 K 2351/20.A, ECLI:DE:VGMI:2022:0621.1K2351.20A.00, juris

т. 31 и 32; VG Köln (Административен съд Кьолн, Германия), определение от 3 август 2022 г., 20 L 800/22.A, ECLI:DE:VGK:2022:0803.20L800.22A.00, juris т. 18 и сл.

- 45 По смисъла на член 33, параграф 2, буква г) от Директива 2013/32 „нови“ елементи или факти са не само възникналите след окончателното приключване на процедурата по предходната молба за убежище, но също и елементите или фактите, които са съществували още преди приключването на процедурата, но тогава не са били изтъкнати от кандидата.

Вж. решение от 9 септември 2021 г., C-18/20, ECLI:EU:C:2021:710, т. 44.

- 46 Нови елементи или факти следва обаче да се вземат предвид само когато кандидатът, без да е допуснал груба небрежност, не е бил в състояние да ги изтъкне в първоначалната процедура или в последващото съдебно производство. Това следва от изричното препращане в член 71, параграф 1 от AsylG към член 51, параграф 2 от VwVfG, посредством което националният законодател е упражнил предоставеното му от член 40, параграф 4 от Директива 2013/32 право на преценка в съответствие с правото на Съюза.

Вж. VG Düsseldorf (Административен съд Дюселдорф, Германия), определение от 24 януари 2022 г., 1 L 34/22.A, ECLI:DE:VGD:2022:0124.1L34.22A.00, juris т. 6 и 7; VG Minden (Административен съд Минден), решение от 21 юни 2022 г., 1 K 2351/20.A, ECLI:DE:VGMI:2022:0621.1K2351.20A.00, juris т. 34 и сл.

- 47 Член 71, параграф 1, първо изречение от AsylG и член 51, параграф 2 от VwVfG са в съответствие с правото на Съюза и в останалите аспекти. Не е в противоречие с това обстоятелството, че член 51, параграф 2 от VwVfG („груба небрежност“) се различава от текста на член 40, параграф 4 от Директива 2013/32 („вина“). Първата разпоредба е благоприятна за кандидата и поради това не подлежи на критика от гледна точка на правото на Съюза (член 5 от Директива 2013/32).

Вж. VG Minden (Административен съд Минден), решение от 10 февруари 2022 г., 2 K 41/19.A, ECLI:DE:VGMI:2022:0210.2K41.19A.00, juris т. 45 и 46, и решение от 21 юни 2022 г., 1 K 2351/20.A, ECLI:DE:VGMI:2022:0621.1K2351.20A.00, juris т. 34 и сл.

- 48 Следователно първата жалбоподателка не е представила нови елементи или факти, които да водят до провеждането на нова процедура за убежище. Доколкото, за да мотивира молбата си за убежище, първата жалбоподателка се позовава на реални събития, настъпили преди да напусне Ивицата Газа, не е ясно по какви причини е била възпрепятствана да изтъкне тези обстоятелства в рамките на започнатата в Белгия процедура за убежище или

в последващото съдебно производство, без да е допуснала груба небрежност. Доколкото първата жалбоподателка изтъква положението на жените в Ивицата Газа, тамошните условия на живот, възможността за подкрепа на тамошното население от страна на UNRWA, както и възможността за завръщане в Ивицата Газа, не се установява междуременно фактическото положение да се променило в това отношение. Относно изтъкнатия развод между първата жалбоподателка и съпруга ѝ (който е и баща на втората жалбоподателка и третия жалбоподател) не е ясно с оглед на установеното понастоящем фактическо положение и предмета на спора до каква степен това обстоятелство увеличава значително вероятността да се предостави международна закрила на първата жалбоподателка.

- 49 2. Във всеки случай след оповестяването на изявленията на Комисията по дело C-8/20 отговорът на повдигнатия въпрос (вече) не представлява хипотеза на *acte clair*.

Така правилно приема OVG NRW (Областен административен съд Северен Рейн-Вестфалия, Германия) определение от 9 декември 2021 г., 17 В 1728/21.A., ECLI:DE:OVGNRW:2021:1209.17B1728.21A.00, juris т. 6, и определение от 31 март 2022 г., 1 В 375/22.A., ECLI:DE:OVGNRW:2022:0331.1B375.22A.00, juris т. 7 и сл.; Niedersächsisches OVG (Областен административен съд на Долна саксония, Германия), определение от 22 юни 2022 г., 8 MC 74/22, ECLI:DE:OVGNI:2022:0622.8MC74.22.00, juris т. 9; OVG Bremen (Областен административен съд Бремен, Германия), решение от 3 ноември 2020 г., 1 LB 28/20, ECLI:DE:OVGNB:2020:1103.1LB28.20.00, juris т. 45 и сл.; Niedersächsisches OVG (Областен административен съд на Долна Саксония), определение от 28 декември 2022 г., 11 LA 280/21, ECLI:DE:OVGNI:2022:1228.11LA280.21.00, juris т. 53.

- 50 В посоченото дело Комисията застъпва становището, че правото на Съюза не допуска институтът на последващата молба да се прилага във всички държави членки. Като мотив Комисията по същество изтъква, че прилагането на този институт във всички държави членки означава, че в известна степен взаимно се признават решенията за отхвърляне на молби за убежище, а принципно това не е предвидено в действащото понастоящем право на убежище на Съюза. Редица обстоятелства дават основание да се заключи, че законодателят на Съюза трябва изрично и достатъчно ясно да реши да предприеме стъпка в посока на взаимното признаване, при положение че за кандидата за убежище последиците от квалифицирането на молбата като последваща молба са значителни.

Вж. писмено становище от 20 май 2020 г., т. 34 и 35, достъпно на https://ec.europa.eu/dgs/legal_service/submissions/c2020-8-obs_de.pdf.

- 51 Налице е *acte clair*, когато правилното прилагане на правото на Съюза е толкова очевидно, че не оставя място за каквото и да е основателно съмнение по отношение на решаването на поставения въпрос.

Вж. решение от 6 октомври 1982 г., 283/81, ECLI:EU:1982:335, т. 16, както и решение от 6 октомври 2021 г., C-561/19, ECLI:EU:C:2021:799, т. 33 и 39 и сл.

- 52 В случая тези условия не са налице. Становищата на Комисията за тълкуването на правото на Съюза са от основно значение поради нейната роля на „пазителка на Договорите“, на която е възложено и задължението да следи за спазването на правото на Съюза от държавите членки (член 258 ДФЕС). При това не е очевидно, че доводите на Комисията следва да се отхвърлят, независимо дали ще бъдат приети по същество. На последно място, заключението на генералния адвокат не ~~оборва~~ доводите на Комисията.

Така обаче приема Niedersächsisches OVG (Областен административен съд на Долна Саксония), определение от 28 декември 2022 г., 11 LA 280/21, ECLI:DE:OVGNI:2022:1228.11 LA 280.21.00, juris т. 54.

- 53 Тези съображения се основават на неправилното разбиране на позицията на генералния адвокат. Той първи разглежда даден въпрос в рамките на Съда и има задължението да представя мотивирани заключения (член 252, втора алинея от ДФЕС); окончателното решение относно тълкуването на правото на Съюза е от изключителната компетентност на Съда (член 267 ДФЕС).

- 54 III. Запитващата юрисдикция застъпва следното становище по поставения въпрос:

- 55 В съответствие със заключението на генералния адвокат Saugmandsgaard Øe от 18 март 2021 г. по дело C-8/20 (ECLI:EU:C:2021:221) запитващата юрисдикция счита, че на въпроса следва да се отговори в смисъл, че член 33, параграф 2, буква г) във връзка с член 2, буква р) от Директива 2013/32 следва да се тълкува в смисъл, че **допуска** правна уредба на държава членка, съгласно която подадена в тази държава членка молба за международна закрила трябва да се отхвърли като недопустима, когато подадена преди това в друга държава членка молба за международна закрила е била окончателно отхвърлена като неоснователна. Това тълкуване е в съответствие и с единодушната практика на националните съдилища **преди** оповестяването на становището на Европейската комисия.

Вж. напр. Sächsisches OVG (Областен административен съд на Саксония, Германия), определение от 27 юли 2020 г., 5 A 638/19.A, ECLI:DE:OVGSN:2020:0727.5A638.19.A.00, juris т. 12 и сл.; OVG Berlin-Brandenburg (Областен административен съд Берлин-Бранденбург, Германия), определение от 22 октомври 2018 г., OVG 12 N 70.17, ECLI:DE:OVGBEBB:2018:1022.OVG12N70.17.00, juris т. 7; VG

Minden (Административен съд Минден), решение от 9 декември 2019 г., 10 К 995/18.A, ECLI:DE:VGMI:2019:1209.10K995.18A.00, juris т. 34 и 35; VG Cottbus (Административен съд Котбус, Германия), решение от 14 май 2020 г., 8 К 1895/18.A, ECLI:DE:VGCOTTB:2020:0514.8K1895.18.A.00, juris т. 21; вж. също и VverwG (Федерален административен съд), решение от 14 декември 2016 г., 1 С 4.16, BVerwGE 157, 18, т. 26 (оставен открит).

- 56 За допълнителна обосновка се препраща изцяло към съображенията на генералния адвокат Saugmandsgaard Øe от 18 март 2021 г. по дело С-8/20 (т. 49 до 86), и по-специално към съображенията относно текста на член 2, буква р) от Директива 2013/32 (т. 75), както и към съображенията относно предотвратяване на вторичните движения (т. 77 и сл.). В допълнение запитващата юрисдикция посочва, че член 40, параграф 1 от Директива 2013/32 не води до друг извод. Въз основа на определението на понятието „последваща молба“ в член 2, буква р) от Директива 2013/32, използваното в член 40, параграф 1 от Директива 2013/32 понятие за последваща молба, която предполага да се предоставят допълнителни сведения или да се подаде последваща молба „в същата държава членка“, съдържа също както член 41, параграф 1, буква б) от Директива 2013/32 специална уредба за подгрупата на последващите молби, а именно подадените в същата държава членка,

Вж. Sächsisches OVG (Областен административен съд на Саксония), определение от 27 юли 2020 г., 5 А 638/19.A, ECLI:DE:OVGSN:2020:0727.5A638.19.A.00, juris т. 18 и сл; VG Minden (Административен съд Минден), определение от 31 юли 2017 г., 10 L 109/17.A, ECLI:DE:VGMI:2017:0731.10L109.17A.00, juris т. 22 и 23.

- 57 Освен това следва да се посочи, че по отношение на член 25 от Директива 2005/85/ЕС на Съвета от 1 декември 2005 година (ОВ L 326, 2005 г., стр. 13; Специално издание на български език, 2007 г., глава 19, том 7, стр. 242, наричана по-нататък „Директива 2005/85“), Съдът приема, че понятието за последващата молба се прилага във всички държави членки.

Вж. решение от 6 юни 2013 г., С-648/11, ECLI:EU:C: 2013:367, т. 63 и 64.

- 58 Там се посочва (получерният шрифт е добавен от запитващата юрисдикция):

„63. Освен това подобно тълкуване. не означава, че непридруженото малолетно или непълнолетно лице, чиято молба за убежище е била **отхвърлена по същество** в първата държава членка, може след това да задължи друга държава членка да разгледа молба за убежище.

64. Всъщност от член 25 от Директива 2005/85 следва, че в допълнение към случаите, в които молбата не се разглежда, в съответствие с Регламент № 343/2003, когато молбата се счете за недопустима именно защото търсещият убежище е подал идентична молба, след като му е

противопоставено окончателно решение, от държавите членки не се изисква да разглеждат дали кандидатът има качеството на бежанец.“

- 59 Тези съображения се отнасят до член 25, параграф 2, буква е) от Директива 2005/85, който предшества член 33, параграф 2, буква г) от Директива 2013/32.
- 60 В заключение следва да се посочи още преценката на генералния адвокат Bot, че „държавите членки са съгласни да признават решенията относно убежището, издадени от други държави членки, когато тези решения са отрицателни.“
- Вж. заключение от 13 юни 2018 г. по дело C-213/17, ECLI:EU:C:2018:434, т. 107.
- 61 От изложеното следва, че изменението на вторичното законодателство в областта на правото на убежище, което Комисията цели,
- вж. член 42, параграф 1 от Предложение за Регламент за установяване на обща процедура за международна закрила в Съюза и за отмяна на Директива 2013/32/ЕС (КОМ(2016)467 final) от 13 юли 2016 година -
- 62 служи само за постигането на яснота. Понятието за последваща молба вече може да се прилага във всички държави членки съгласно понастоящем действащото право на Съюза.
- 63 IV. С оглед на това, че в настоящото производство не са налице нито условията по член 99 от Процедурния правилник на Съда за произнасяне с мотивирано определение, нито условията по член 105 от Процедурния правилник за провеждането на бързо производство, запитващата юрисдикция предлага председателят на Съда да разпорежи настоящото дело да се разгледа с предимство по реда на член 53, параграф 3 от Процедурния правилник. Освен това към Съда е отправена молба да разгледа въпроса дали е възможно да не се провеждат отделни етапи от производството, и по-специално съдебното заседание за изслушване на устните състезания (член 76, параграф 2 от Процедурния правилник), както и представянето на заключение от генералния адвокат (член 20, пета алинея от Статута на Съда на Европейския съюз).
- 64 Запитващата юрисдикция счита, че са налице особени обстоятелства, които обосновават разглеждането на делото с предимство: поставеният в преюдициалното запитване въпрос се отнася до основен проблем на Общата европейска система за убежище, а именно прилагането на понятието за последваща молба във всички държави членки и по този начин косвено и взаимното признаване на решения (за отхвърляне), постановени по молби за убежище на други държави членки. В Германия поставеният въпрос засяга значителна част от процедурите за убежище. През 2020 г. в Германия са отхвърлени като недопустими 4 110 повторни молби, а през 2021 г. — 3 166.

- 65 Освен това следва да се вземе предвид обстоятелството, че след оповестяването на становището на Комисията през втората половина на 2020 г. по дело, по което Службата е отхвърлила като недопустима молба на основание член 29, параграф 1, точка 5, второ предложение и член 71а, параграф 1 от AsylG, много германски съдилища постановяват, че жалбите имат суспензивно действие, и спират производствата по тях до произнасянето на решение на Съда.

Вж. напр. OVG NRW (Областен административен съд Северен Рейн-Вестфалия), определения от 9 декември 2021 г., 17 В 1728/21.A, ECLI:DE:OVGNRW:2021:1209.17B1728.21A.00, от 31 март 2022 г., 1 В 375/22.A, ECLI:DE:OVGNRW:2022:0331.1B375.22A.00, и от 10 януари 2023 г., 19 В 1030/ 22.A, ECLI:DE:OVGNRW:2023:0110.19B1030.22A.00; Niedersächsisches OVG (Областен административен съд на Долна Саксония), определение от 22 юни 2022 г., 8 MC 74/22, ECLI:DE:OVGNI:2022:0622.8MC74.22.00; VG Minden (Административен съд Минден), определение от 31 август 2021 г., 1 L 547/21. A, ECLI:DE:VGMI:2021:0831.1L547.21A.00; VG Wiesbaden (Административен съд Висбаден, Германия), определение от 16 март 2022 г., 1L 226/22.WI.A, ECLI:DE:VGWIESB:2022:0316.1L226.22.WI.A.00.

- 66 Както вече беше отбелязано, Съдът оставя открит поставения въпрос както по дело С-8/20, така и по дело С-497/21, ето защо вече повече от две години този важен въпрос за националната практика в областта убежището все още не е изяснен. По тази причина продължава да се бави окончателното решение по голям брой молби за убежище. Това не е съвместимо с общата цел на Директива 2013/32 за възможно най-бързо разглеждане на молбите за убежище (вж. член 31 и съображение 18 от Директива 2013/32).
- 67 Предложението да се разгледа възможността да не се провеждат отделни етапи от производството се мотивира по следния начин: както вече беше изложено, поставеният в преюдициалното запитване въпрос е бил предмет на дело С-8/20 и на дело С-497/21. Комисията повдига този въпрос с писмено становище от 20 май 2020 г. по дело С-8/20 (т. 23 и сл.), а по дело С-497/21 той е повдигнат от запитващата юрисдикция.

Вж. VG Schleswig (Административен съд Шлезвиг), акт за преюдициално запитване от 16 август 2021 г., 9 А 178/21, ECLI:DE:VGSH:2021:0816.9A178.21.00, въпрос 1.

- 68 Както вече беше изложено, в заключението си по дело С-8/20 генералният адвокат разглежда подробно поставения въпрос (т. 49 до 86). Запитващата юрисдикция счита, че не са налице нови аспекти по този въпрос, които да не са взети предвид до момента. Не на последно място вероятно по тази причина по дело С-497/21, както и по дело С-364/22, в което също се препраща към заключението на генералния адвокат по дело С-8/20, не е

проведено съдебно заседание за изслушване на устните състезания и не представено (ново) на заключение на генералния адвокат.

[...] **[Имена на съдиите, участвали в постановяването на решението]**

[...]

[...] [Печат]

РАБОТЕН ДОКУМЕНТ